

Y XLIII—BATALLADA 2277

BARCELONA

28 DE DESEMBRE DE 1912

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20. BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150 — EXTRANGER, 250

Figures clàssiques

L'home dels nassos.

L'Assamblea nacional de l'U. F. N. R.

A ha sigut celebrada l'Assamblea de l'U. F. N. R., en la nostra ciutat. La seva tasca no ha pas estat xorca. Aquest vell partit federal català, tan benemerit per tots estils; aquells bons devots de l'apostol Pi y Margall y del seu hereu en doctrina, en Vallés y Ribot, han aportat a l'acte la seva forsa y el seu bon seny. Per altra part, els nacionalistes s'han mostrat també desitjosos de cooperar a la causa democràtica, imprimint una amplitud d'actuació més ferma y més decisiva al costat dels seus afins en ideals.

Aqueixes assamblees tenen la virtut de posar en contacte's entusiasmes dispersos, y tenen, ademés, la ventaja de que les mateixes discrepancias que minen totes les unions s'exposin públicament y siguin resoltos, ab l'ampli criteri d'una majoria, no tan assequible a l'apasionament com un sol individu. Així, després d'un d'aquests congressos de partit, resta com una renovació de les idees y una multiplicació de les energies, que d'altra manera s'esllanguen poc a poc, separades de tot contacte germinol.

Per de prompte, en l'Assamblea que s'acaba de celebrar, hem vist concretar alguna de les coses que a nosaltres, sempre inclinats del costat de l'obrerisme, desitjavem que's concretessin.

Entre les diferents conclusions aprobades hi trobem aquestes, que són del nostre gust:

I. Es aspiració de l'U. F. N. R. ajuntar, en una sola comunitat política, a tots els republicans honrats de Catalunya que senten, alhora, els ideals de democràcia y de catalanitat.

IV. L'U. F. N. R. creu que deu mantenir estreta y cordial relació ab les forces republicanes del reste d'Espanya per a l'implantació de la República espanyola y en aquest sentit ratifica y manté'l seu acord d'ingrés en la Conjunció Republicana-socialista.

Al propi temps, l'U. F. N. R. fa manifestació pública d'acceptar y ferse seus tots els acords presos fins avui per la Conjunció y de que, el cas vin-gut, posarà totes les seves forces al servei de questa.

VIII. En les polèmiques ab els altres partits conjuncionistes deuen procurar guardarse les consideracions necessaries pera que la discussió serena dels diferents principis y de la diversitat de conducta, no degeneri en baralles que manquin al respecte degut a les persones».

Això es ben substancials. Ab això, seguit finalment y complert ab lleialtat, l'U. F. N. R. tindrà les simpaties, si no de tots els republicans —car no hi ha família que sigui del tot ben avinguda,— al menys de la majoria.

En quant als proletaris, entre's quals la catalanització va fent els seus prosselits, ja saben ab qui tenen que comptar com aliats de bona fe en totes les lluites que emprenguin pera obtenir les reivindicacions que anhelen.

X. X.

TEMORS

STEM que no'n arriba la camisa al cos y, naturalment, en aquest temps de fret, sentim esgarriances y se'n posa la pell de gallina.

Per un cantó veiem que la gent parla a cau d'orella ab cert esverament, anunciant pera els primers dies de l'any nou la repetició, agravat y multiplicat per dèu, del conflicte ferroviari. Sembla que les companyies no s'han preocupat gaire de millorar la sort dels empleats de menys categoria, que són els més y els més necessitats, y els obrers, cridantse a engany, adoptaran la lligítima actitud de creuar-se de brassos.

Per altra banda, la transformació de l'impost de consums ens té, a Barcelona, trastornats a tots. Els uns diuen que's queviures aniran al mateix preu y, en canvi, no guanyarem prou pera llum, pis y teatre. Els altres asseguren que, fòra els consums, quasi menjarem de franc. Els matuters estan indignadissims, perquè la supressió de l'odiat impost es la mort del seu ofici.

Ademés, a tots els espanyols se'n aguanta l'ànima per un fil davant d'un dubte desesperador: qui ens governarà l'any que ve? En Moret tira d'amagat contra en Romanones; en Maura fa demanar el poder pel seu portaveu *La Epoca*; en Montero Ríos agafa cada refredat que esgarrifa, y són de mal auguri els refredats d'en Montero; en Weyler ha jurat no rentar-se

L'AFER QUERALTÓ

EUSAQUI un assumpte que, si les passions humans no fosin tan irreductibles, ja tindria d'estar resolt.

Els dies passen, les setmanes s'escolen y res se sabencara respecte a les intencions dels senyors que composen el «Patronat de la lluita contra la tuberculosi». —Perdonen o no?—Aqueixa es la pregunta que's fa a tothom qui està una mica interessat o sent un poc de simpatia pel doctor Queraltó.

No tenim pas cap dubte de que si l'opinió dels homes sensats que han permanescut en aqueixa lluita, mes que neutrals, indiferents, tingües que prevadre, el doctor Queraltó seria absolt. Y ho seria, perque, deixant apart totes les companyies de miting y periodístiques, totes les raons més o menys apassionades d'una part y d'altra, totes les incidencies de la lluita y totes les arts bones y dolentes esmersades en aqueix plet, resta per damunt de tot la conveniència de que la pau torni en l'ànim de tots y en el de molts centenars de famílies, per les quals, la condemna del doctor Queraltó, seria la propia condemna.

Els ofesos, instant el compliment de la sentència, no afegirien ni un borall d'honorabilitat a la seva persona, ja declarada honorable pel fallo del Suprem; en canvi excitarien contra de ells una part respectable de l'opinió pública y això no deu ferse mai, quan se tracta sols de satisfer un mesquí sentiment de venjansa. El

desterró del doctor Queraltó afrontaria de la mateixa manera a l'accusat, devingut culpable segons decisió de la justícia suprema, que als acusadors portant fins a l'extrem la seva sanya d'ofesos. De suposades víctimes passarien a perseguidors segurs y antipàtics y els mateixos que tal volta de primer enduví alabaren el seu gest de dur l'ofensa als tribunals, no podrien alabarlos ara, un cop reivindicada la seva honra professional, si persistien en seguir l'accio comensada.

Sabem que hi ha una qüestió d'orgull entre mitgues, però les qüestions d'orgull són poc menys que qüestions d'estúpida obcecació, des del moment que's plantegen davant una altra qüestió d'humanitat. Contra els nombrosos clients del doctor Queraltó es contra qui recauria tot el pes de la sentència. Privar a una família del seu metge preferit, es privarí el consol, y el consol es més que'l pa, més que la llum y l'aire que dona vida, perque es l'esperança, y esperant se guareixen els homes.

Creiem sincerament que aqueix es el punt de vista més favorable per arribar a una duradera avinença. No volem contribuir a excitar més els anims dels amics del doctor Queraltó. Amics som també d'ell, encara que no l'haguem tractat, y com amics anirem procurant que la serenor sigui la nostra inspiradora.

De totes maneres, els senyors del Patronat cal que reso'guin lo que la seva conciència determini d'una vegada. Tot es preferible a l'incertitut, al viure ab l'amenassa sospesa sobre el cap, al no saber si en el dia proper o en l'altre o en l'altre, serà trencada la pau y l'ordre de nostra existència y decretada la nostra separació dels afectes y coses amables que'n la feien grata.

No volem suposar que'l mutisme, la calma y l'ambigua actitud dels senyors del Patronat,

siguin un refinament crudel y jesuític; més aviat

el creiem fill d'una ànima indecisa entre'l mal

que ha de causar, si atén a l'amor propi, y la

alèrgia del perdó, que una falsa idea de la dignitat reputa com a humiliant.

B.

VAIA UN SASTRE!

A Grasse, un poblet petit, de la campinya romana, un vellet bastant xaruc, que passava dels setanta, feia d'administrador de correus. Ell se cuidava d'inutilisar els segells y d'u a les cases les cartes

y tot lo que fa un bastaix de illeses y fortes cames.

Pel seu treball, solament tres peles diaries guanyava; ab les quals, el vell xaruc, no la ballava molt grassa.

S'ha descobert, a la fi, qui es, aquet vell pastanaga.

Nada menos, dic, res menys que un germà carnal del Papa.

—Còm us dieu? —van preguntar.

—Servidor?

—Si, home.

—Angel Sastre.

—Sastre? —Sí, senyor. Germà del que avui es nostre Papa.

—¿Vos, Sastre?... Vaja, no ho crec; puig si ho fossiu, ab confiança, coneixerien el panyo... y fins la tela y l'indiana.

F. LLIBOL

El crit del ventell

A *Epoca*, vella senyora, però poc respectable, porta ja publicats una dotzena d'articles, masclles, demanant el poder per als conservadors. Tots els partits mons—fins el del nostre bon cator Antich—aspiren, naturalment, al poder que, sols governant, els es possible la realisació dels seus programes. Pel matí que emplea *La Epoca* desvergonyiment no es sablazo. El llarg dejuni dels conservadors, en especial dels de baix, els ha fet perdre tota mena de compostura. Hi han crits d'cor; però el crit actual dels conservadors es un crit del ventrell.

Quan en Maura governava y la gent del seu partit s'asseia alegrement a l'entorn de la parada del pressupost, el capitost parà farronament d'estarse un quinzena d'any. Aleshores, *La Epoca* defensava el principi de que, pera la realisació s'indica d'una política determinada, cal que el partit governi durant llarg temps. La colla liberal vol aprofitar-se dels mauristes, aquets defensors dels conservadors. Ells ja's volen, els qui viven; però no més en profit propi.

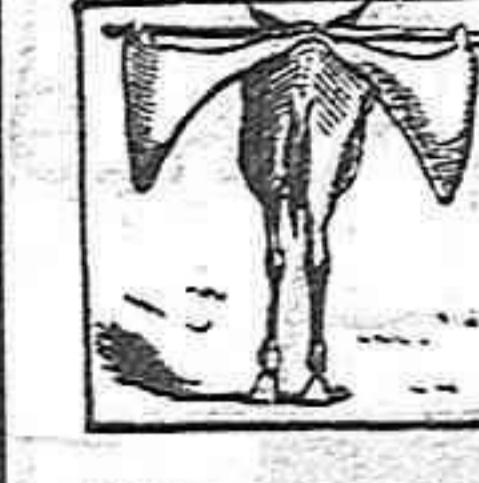
Sembla que les festes opíparies de Nadal han esperat les ànsies de poder dels conservadors. Com els famolencs, davant del plat de rica vianda, perden la continença y s'hi abraonen ab furia. Es molt trist el Nadal dels pobres, y ells aspiren al nou any. La larga abstinença forsa els ha esmolat les dentes.

Oh, sàbia invenció espaiyola del torn pacific dels partits! En el joc de balanci de la monarquia, els partits no turnen per raons d'idees ni per cap principi constitucional, com passa amb els *wights* y *torys* anglesos. Aquí els partits turnen per raons fisiologiques, digestives, de cuina. Un dejuni massa llarg podria tenir fatales conseqüències pera les institucions. Un dinastic sotmès massa temps a dieta, deixa d'esser dinastic y's converteix en un terrible revolucionari, capaz de totes les violències imaginables.

A la redacció de *La Epoca*, per exemple, se allarga massa'l període de les vaques magres. En els bons temps mauristes, l'òrgue conservador vivia esplèndidament, afavorit per certes secrètes partides del pressupost de l'Estat. Els seus redactors cridaven contra l'immoralitat de les subvencions que, del famós fons de reptils, rebia la premsa del *trust*. Y quan *La Cierta* suprimia aquella immoralitat, *La Epoca* en tota moralíssimament el benefici. Del ministeri sortien les mateixes àigües regalades, però corrien per altres recs. Tal es la moral conservadora, encarnada en aquest model de virtuts públiques y privades que s'anomena don Salvador Canals y Vilaró.

FULMEN

BATALLADAS

ENIM el gust de comunicar als nostres llegidors que acaba d'esser posat a la venda l'Almanac de LA CAMPANA DE GRACIA pera 1913.

Com de costum, el nostre Almanac es un veritable magatzem de sàtira mística-política, formant un aixerit volum d'aprop de 200 planes, atapaides de ninots. En ell hi han

—A pesar de tenir una terra abonada, veig que aquest dientre de plansó no creix.

JEPH DE JESUS

abordat els escriptors més tranquil·ls y els quixants més intencionats de la nostra terra. Saben què vol dir, això? Que aviat no hi haurà exemplars pera qui'n voldrà. De manera que, si no l'han fullejat encara, no perdin temps.

L'Almanac de LA CAMPANA pera 1913 val dos raleys y es un llibre que treu el malhumor. Apa, doncs, abans no's acabin!

En Josep Costa y Pomés, el coneut escriptor y entusiasta republicà, es fòra de la presó.

La setmana passada, quan ja sols li faltaven uns quatre mesos pera acabar de complir la sentència que li dictà el consell de guerra, li obriren les reixes y pogué extrenyer entre'ls seus brassos als companys que a fòra l'esperaven y que tant temps feia confiaven en l'inuit.

Afortunadament pera ell, retorna a la llar en els dies que es més necessari el caliu de la família; e Nadal passat dintre una celda, ha de sembla setmana de passió.

El os d'en Costa y Pomés es un altre demostriu del cor d'aquests prohoms lerrouxistes qu'han quasi abandonat, no preocupantse ni un moment de que tenien un company a la presó. Es una gota més que acaba d'omplir el vas de la paciència dels que encara creuen en embusteros.

Però deixem comentaris pera un altre dia y felicitem, de tot cor, al company Costa y Pomés, per sa sortida de la presó. Molt li han fet ar, però ja es fòra. Una abrassada y enhorabona.

Els mal intencionats suposen que'l silenci de Melquïades es degut a que tal com se situació al bon senyor li sab greua. En les males formisme de cara a la Reina bona gana pendria que'ls recordin a alguna cosa.

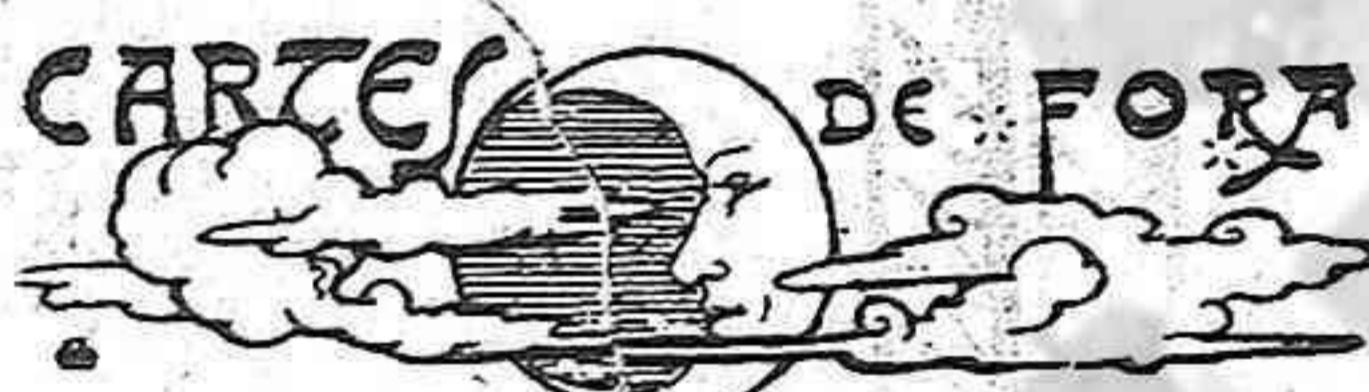
Per nosaltres, que no estigu. Pot posar els esclops a la finestra, sense cap mirament; car sempre valdrà més que'ls reis se recordin d'ell que d'altres criatures rebeques.

tant a una enquesta, feta a Italia, so... «Per què Jesucrist no va deixar res ha rebut aqueixa explicació, que no... la seva miga:

»O va creure necessari deixar res sabia que'l seu culte per l'amor, l'igualtat y la virtut, havien d'eser eternals.

»Lo que hi ha es que'ls deixables del Mestre, al recullir les seves doctrines, varen falsificarles de tal modo que, del pastizto, n'ha sortit l'Iglesia catòlica».

Conformes.

Mora la Nova, 17 de Desembre.

A causa del considerable número de nois que assisteixen a l'escola pública, succeeix que, quan aquells han d'escriure en els bancs, no hi caben, y alguns han de seure a terra. Pera subsanar aquet vergonyós estat de coses, el mestre ha tingut la gran idea de demanar, a cada un dels nois, dos rals, a l'objecte de reunir quaranta pessetes y comprar un banc. Se veu que l'Arcade, que segons diu ell té en projecte grans reformes, no pot avensar vuit duros pera material d'escoles. ¡Horror!...

Nosaltres creiem oportú recomanar als pares dels nois que no fassin efectius els cinquanta centims de marxes, ja que això es incumbeix del Municipi y del mestre.

També recomanem el fet a l'il·lustrat director d'*El Ebro*, periòdic quinzenal, pera que ab la seva clara intel·ligència aconselli al senyor Arcade que inverteixi pera les escoles quaranta pessetes, de les moltes que té destinades pera adquirir el cafè del Pont.

Y res més, per avui.

Port de la Selva, 20 de Desembre.

Parlemne una mica dels senyors empresaris del cine y del president de la societat «La Flor de Mayo». En el dia primer d'Octubre eren tres amics entranyables, com si d'guessim pare, fill y espírit sant, y el dia primer del corrent s'havien tornat Lerroux, Lacierva y don Pelmaio, y tot per qüestions de si hi havia o no motiu pera fer solidaritat ab el senyor Azzatti. Vingué dita solidaritat per majoria y, per lo tant, la divisió d'Espanya, com si diguessim de nostra vila. *Vayan entrando, señores*. Ja tenim dos partits, dos balls, dues agències, una de festeigs y una altra de casaments; més ben dit, dues escoles, una d'ensenyança y una altra de pràctica. Per avui, prou. Seguirem parant clar y català.

Figueres, 23 de Desembre.

Ha estat, durant tota aquesta setmana passada, molt raonadament censurat lo que fa el titolat «Centre Federal», l'ex-centre que seguí ab entusiasme, constància y disciplina, al gran Mestre, don Franciso Pi y Margall. El «Centre Federal» d'hír fou el qui portà les Corts an els Pi y Margall, Vallès y Ribot, Bofill, Rubaudonadeu, y avui hi té al nostre Salvatella.

Però, si les coses van continuant com fins avui, se pot assegurar que una altra vegada no anirà al Parlament, ab l'acta de Figueres, el nostre Salvatella; sinó que hi anirà un *Pepet* o un conde de...

Diumenge passat varen reunir-se en el «Centre ex-Fede-

ral» els homes que porten allò de la supremacia, y varen acordar unanimitat expulsar del partit a dos dignes co-religionaris, els regidors d'aquest Ajuntament senyors Rovira y Cortada, els quals, fins a l'últim moment, han tingut la butxaca oberta sacrificant pel partit.

El «Centre Federal» els expulsa del mateix perq' no varen anar a una sessió de *Vocals Associats*, y, sense cap més raonament, se'ls elimina del partit.

El nostre estimadíssim confrare *Emporda Federal* ha organitzat un vi d'honor a nostres co-religionaris.

Si això continua, a veure si algun dia expulsaran també del «Centre» als senyors Carreras, Bofill, Arderius y an algun altre vell federal.

Vendrell, 23 de Desembre.

En aquesta vila's pateix d'un mal, com en moltes altres: del joc. ¡Es un escàndol, una vergonya! Quasi en totes les societats y establements publics, tant culturals com recreatius, s'hi veuen les cartes escampades per sobre les taules; aquí el «golf», allí el «baccarat». Y, lo pitjor, veuen nois de l'edat de dotze anys fent lo mateix, fins a la matinada, y, els seus pares, com si res... Jo crec que pen-sen que'l joc els instrueix.

Si s'ha donat alguna conferència contràri al joc a cartes, el local ha quedat plè d'lients, com succeix en una, donada en el «Centre Republicà», que tots aplaudiren a l'orador, y, després d'acabada, fins el mateix president jugava a cartes.

En aquest local hi ha una hermosa biblioteca, rica en tota classe d'obres culturals, y, si no fossin uns quants joves que hi van a aprendre l'esperanto, fins la pols se les menjaria!

Aquest altre dia, dos joves, ja de major edat, varen entrar en cert establiment; pujant a un salonet, el qual deu esser reservat, que estava plè d'homes culturals (?), de la classe avansada, els quals voltaven una taula de «baccarat». A l'adonar-se dels dos joves sortiren vèus lletrades, exclamant: «Quanta canalla hi ha, per aquí!... «Sabessis la nosa que'm fa, an a mi!...»

Jo crido l'atenció de tots vosaltres, homes que parieu de reivindicacions y de cultura: el joc es un dels més més dolents, més greus, pera la cultura y l'instrucció.

ESCORRIALLES

Arribats aquests dies, l'espanyol passa balans; multiplica, tira sumes, resta aquí, parteix allà, y, feta l'última xifra, se troba ab que, com cada any —tant si governen els negres, com si governen els blaus— els seus deutes han crescut y la seva fe ha minvat.

Notícies fresques de Londres: «Exit conferència pau. Arreglades diferencies litigi turc-grec-eslav».

Telegrama urgent d'Atenes: «Guerra segueix com si res. Batalla d'ahí a la tarda, ferits, mil; morts, vuitcents tres».

Davant de tan bell enredo, què fa el lector així? Gira full ab tota calma y obliga lo que ha llegit.

¡Afortunat Santander! ¡La primera! ¡Quina ganga! Diu que entre'ls santanderins ha caigut aquesta plata, com la pluja sobre un camp que s'asseca esperant l'aigua. Y'està tan ben repartida, que'ls pot dir que allí, a hores d'ara, tothom xucla de la grossa; tothom, fins els nens que mamen y tenen la mare o dida revinguda, fresca y sana.

—Y les Mancomunitats ¿com estan?

—Ara, actualment, al Senat, fent la non-non al calàix del president.

—Y, si no es indiscrecio, qui estaran molt temps, allí?

—A darrers de l'any... que ve pot tornar y li sabré di.

Ja'l conveni fet ab Fransa aprobat per fi tenim; ja del Rif som propietaris...

¡Xim, xim, xim!

Lo que no va lograr ferse en els temps de don Joan Prim, s'ha fet ara en tres setmanes...

¡Xim, xim, xim!

Cert que aquí passem apurros y que ab prou feines vivim, mes, de tots modos, *jarriba!*...

¡Xim, xim, xim!

Diuen a l'Africa? A l'Africa!

Ja veurem com ne sortim d'aquesta nova aventura...

¡Xim, xim, xim!

— Adeu, any 1912, any de penes, any de dois, flagell de la rassa humana, autor de deu mil bunyols! ..

Que mereixes l'anatema del món culte es evident, mes—també dec confessartho— ab tot y esser tan dolent, sabs per què la teva marxa contemplo ab tan viu dolor? Perquè m'han dit que l'any 13 encara serà pitjor.

C. GUINA

— Me'n vaig a la cuina. La dòna m'espera pera matar el gall.

— El gall?... Penses en el gall?—preguntà, esverat, com si els dimonis se l'emportessin.

— Y doncs, en què tinc de pensar? O es que vols que, com tu, m'alimenti de *substàcia política*.

X. Y.

REPICS

ERA avui hi ha anunciat, en el «Centre Fraternal», una conferència política, a carreg del radicalissim seyor Dassy Martos.

— El tema del discurs?

«La crisis del régim».

Hi deu haver una errada ortogràfica. Aqueixa crisi deu referir-se al *regiment* lerrouxista de la «Casa del Pueblo».

De segur.

Demà, diumenge, el senyor Bisbe beneirà la bandera del «Centre Obrer de Sant Vicens de Paul».

— Val la pena de que felicitem als obrers de referencia?

Sí.

Tots els Sants... Ignocents tenen *octava*.

A Itàlia existeixen actualment: Vintidues mil iglesies, regides per quaranta-dos mil capellans, Cinc mil y pico de convents, Y prop de siscentes diaris missaires.

Sí, vaja...

Quasi be com a Espanya.

L'enhorabona!

Els regidors melquiadistes, senyors Ricart y Carcereny, han tret cent durets cada un de la rifa de Nadal.

Segons se diu, participaven en la *quinta*, que ha caigut al mercat de la Boqueria.

El reformisme, doncs, per ara, se veu que dona sort.

D'aquesta feta, tretze socis més al casinet del Pla de les Comèdies.

Divergències?

Els excursionistes del «Club Montanyenc» s'han separat de l'*Unió Catalanista*.

Ja ho diu la dita:

«Les persones s'encuentran, que's montanyencs no».

La qüestió carriera torna a preocupar a les autoritats.

— Causa?

L'haver sigut destituït el *compañero* Polo, un dels més significatius obrers de l'*Unió*.

No s'entendran mai, naturalment. Per la companyia, el Polo, es una cosa impossible de conquerir.

Y, pera els obrers, la companyia es, precisament, el *polo* oposat.

El celebrat esculptor Marian Benlliure ha passat per Barcelona, havent sigut obsequiat pel «Círculo Artístico» ab un vi d'honor.

Bunyol.

Tractant d'una entitat artística y d'observar a un artista, lo millor era—res de vi—convidarlo a beure aigua en les fonts artístiques que l'Ajuntament acaba d'inaugurar.

L'avi de Muley-Hafid tenia gran fama d'esser un sobirà que s'inspirava sempre en una exagerada justícia, encara que la seva justicia fos... bastant original.

Pels voltants de l'any 70 decretà una llei per la qual, a tot aquell que s'atrevia a tocar lo que perteneixia al proxim, se li tallava el cap.

Un dia un hostaler va dirli:

— Gran senyor. Tots acatem la teva ordre. A casa meva un extranger s'hi va deixar, fa dies, un sac de nous y encara està-tal com vaig trobarlo.

— Y còm sabs tu que són nous, lo que hi ha dintre del sac? — li preguntà intrigat Mohamed.

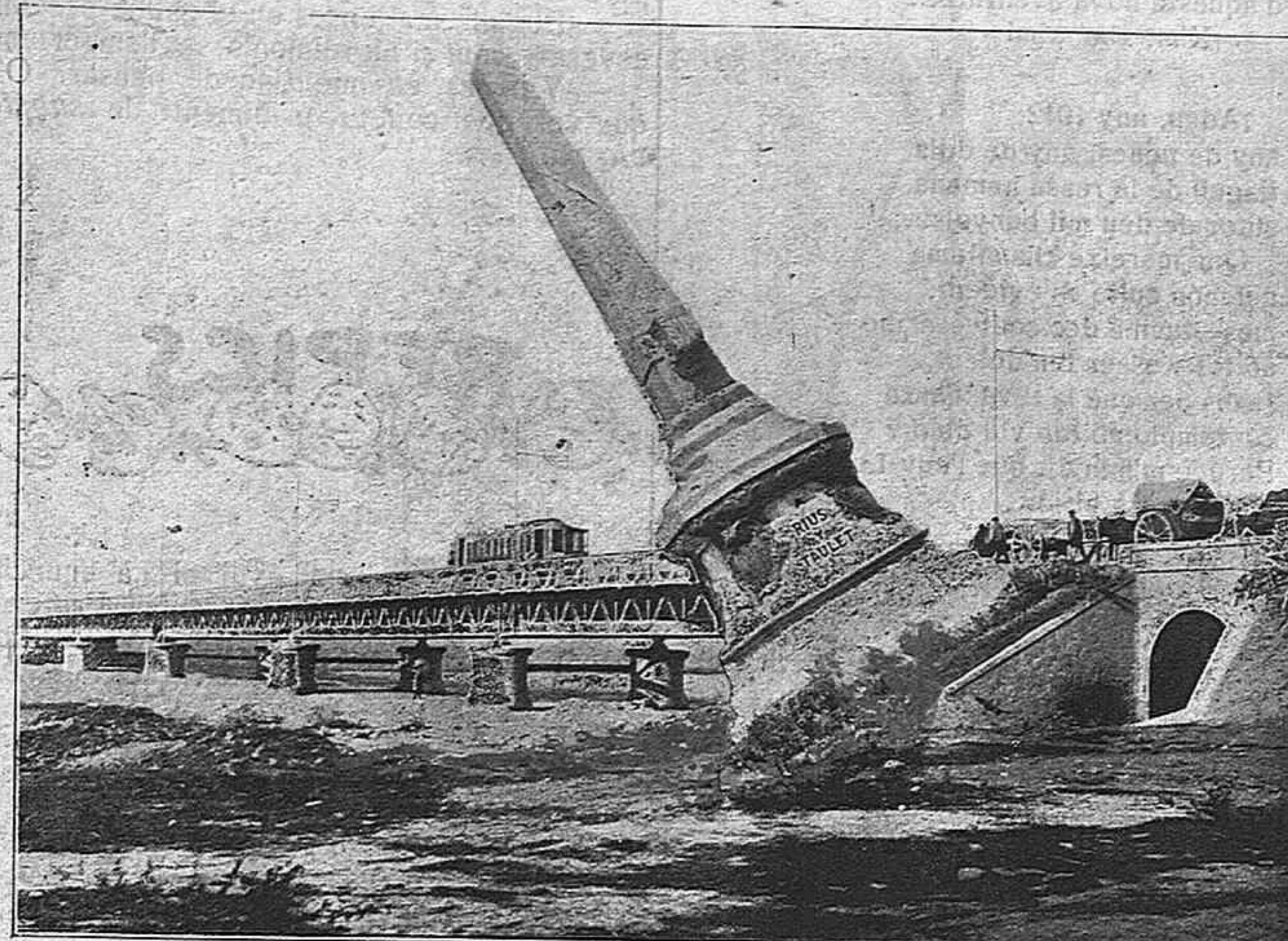
— Ho vaig coneixer, tocant el sac ab el peu.

— Ah, si es això te faig gràcia de la vida— replicà el sultà.

Y dirigintse al gran visir exclamà:

— Apa, que tallin desseguida un peu an aquest home.

UN FET INSOLIT

El fet ha ocorregut la nit passada, causant una forta indignació entre'ls pocs barcelonins que se n'han enterat y donantnos la raó a nosaltres, que hem vingut sempre dient que un dia desapareixerà de la piazza de Sant Jaume la Casa de la Ciutat en pès.

Els ladres—no poden esser altra cosa que lladres malvats, els autors—s'han atrevit a robar el monument d'en Rius y Taulet, arrencantlo de soca-arrel del Saló de Sant Joan y deixantlo abandonat a l'altra banda del pont del Besòs, després d'haverlo materialment pelat de tots els bronzes y figures que valien algun dinar y no deixant intacte sinó l'obra d'en Falqués, que ja se sab que no val gran cosa.

Com poden veure, el gravat no dona lloc a dubtes; la fotografia es el reflexe de la pura veritat; l'objectiu no enganya mai. Tenim l'orgull, doncs, de poguer dir que som els primers en donar tan sensacional notícia, per lo qual LA CAMPANA DE GRACIA s'coloca a l'altura dels millors y més rapids periodics d'informació.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2275

- 1.ª XARADA I.—Lluís.
- 2.ª Id.—H. Filomena.
- 3.ª TARGETA.—Omells de Nogaya.
- 4.ª CONVERSA.—Matilde.

ENDEVINALLES

XARADES

I
Es, ma primera, en el bosc;
es, ma segona, aliment,
y el total, si sabs trobarlo,
en fan ús moltissims vells.

P. QUERALTÓ TOLOSA

II
Tercera Segona-quarta,
que es ura bona total,
ja mai segona-primer
ni l'honor ni la moral.

P. QUERALTÓ TOLOSA

SINONIMIA

Sota una tot colossal,
que hi hà al bosc de càn Massana,
vaig vèurehi al mestre Total
escrivint una sardana.

PEPET DE PUJALS

TARGETA

MARIANA R. Y VIVES
OLOT

Ab aquestes lletres, degudament combinades, formar el títol d'una comèdia catalana en quatre actes.

MIQUEL SERRATS Y CAMPS

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Victor Canigó: Lo destinat a LA CAMPANA ha fet tard. Lo demés potser s'aprofita per el número extraordinari de cap d'any.—A. C. (Port de la Selva): Les ganas d'enquibirla, hi són. Tot depèn de l'original y de la compaginació.—J. M. (Vendrell): Lo mateix dec dirí a vostè, per lo que fa referència a la seva.—N. V. M. (Figueres): Y a vostè, tres quartos de lo mateix.—J. Ll. (Sant Cugat del Vallès): La segona part de la carta es perillosa, en el sentit de que's podrà prendre com a injuria, y, en quant a lo demés, s'ha de reconeixer que té un interès molt local.—Joan Bruguera (Santos): Ho sentim molt, però no podem dedicar l'espai que l'assumpte mereix en cap dels nostres setmanaris. Això es més propria els diaris informatius, que no'ls ve d'una columna més o menys.—A. P. (Mora la Nova): Es probable que hi vagi, però condensada.

Imprenta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C°

¡JA HA SORTIT!

¡JA HA SORTIT!

Se ven a tot arreu el popularissim

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia, pera 1913

Politics a l'ast : Capellans a la graella : Mongetes... ab llomillo

Dues centes planes de bon humor, atapaides d'intencionades
caricatures, DOS ralets

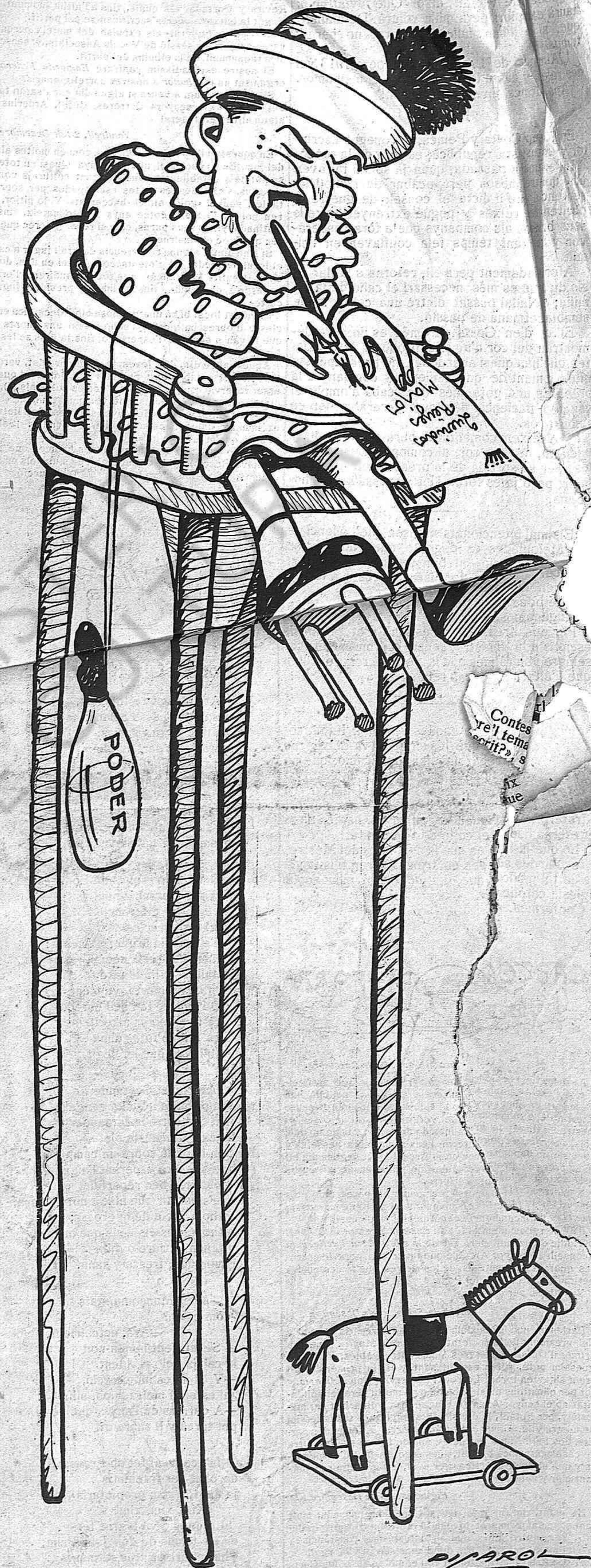
Dissabte vinent, dia 4 de Janer
LA CAMPANA DE GRACIA publicarà un

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI

consagrat a la DIADA DE REIS

8 planes d'il·lustració y text 10 centims

Una criatura sensata

—«Señores Reyes: No quiero que me traigan nada, pues ya me conformo con que no me quiten lo que tengo.»